

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **G. B.**
státní příslušnost Moldavská republika
hlášený pobyt ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupen Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou
sídlem Příčná327/1, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1470/BA-BA07-ZA01-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 6. 1. 2025 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1470/BA-BA07-ZA01-2024, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce se domnívá, že žalovaný postupoval v řízení v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a nerespektoval základní zásady správního řízení. Zdůraznil, že zemi původu opustil a následně požádal v ČR o mezinárodní ochranu z důvodu obav z pronásledování ze strany příbuzných jeho manželky a ze msty. Příbuzní ho bezdůvodně obviňují ze smrti manželky a chtějí se pomstít. Dále uvedl, že kvůli úrovni korupce v Moldavsku policie neřešila jeho stížnosti na ohrožování. Neměl a nemohl využít mechanismů, které mu na ochranu před protiprávním jednáním poskytuje právní řád vlasti. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, že se žalobce zkoušel přestěhovat v rámci Moldavska, i když na to upozorňoval. Není dále uvedeno, že žalobci vyhrožují smrtí a existuje možnost, že mu hrozí mučení či jiné nelidské nebo kruté zacházení. Žalobce dále podotkl, že celé řízení bylo od počátku vedeno nikoli azylovým zákonem a zásadami správního řízení, ale snahou o využití § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy o rychlé smetení případu ze stolu.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a vznesené námitky nejsou důvodné.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 27. 10. 2024 kontrolován Policií ČR v Praze, kdy byl nalezen ležící na lavičce u nástupiště metra stanice Vltavská. U žalobce byla zjištěna přítomnost alkoholu v dechu orientační dechovou zkouškou s výsledkem 3, 11 promile. Bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu a dále, že mu bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím PČR ze dne 16. 8. 2023. Žalobce tak byl policií zajištěn za účelem správního vyhoštění dne 28. 10. 2024.
5. Dne 29. 10. 2024 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do vlasti, když jeho vztahy s nejbližšími příbuznými se natolik vyhrotily, že mu vyhrožují smrtí, a to proto, že mu dávají za vinu smrt jeho manželky. Nebyl nikdy členem politické strany, ale zúčastnil se mítinků na podporu I. D., který byl zvolen prezidentem Moldavska.
6. Žalobce upřesnil, že výhrůžky stran smrti jeho manželky nastaly ihned po její smrti v roce 2010. Vyhrožováno je mu i nyní. Na policii se neobrátil, neboť věděl, že jeho tchán, který byl několikrát vyšetřován za nelegální obchod se dřevem, byl vždy osvobozen. Z toho usoudil, že má na policii i státním zastupitelství dobré kontakty.
7. Následně dne 18. 12. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Shrnul zde, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava o život na základě výhrůžek ze strany příbuzných, strach z vyvíjeného nátlaku kvůli dřívější politické aktivitě a legalizace pobytu. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, když dle jeho názoru nebyly naplněny důvody dle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a to především z výpovědi žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výsledku účastníka správního řízení provedeného Policií ČR a také

z Informace OAMP: Moldavsko-Základní přehled o zemi ze dne 8. 10. 2024 a Informace OAMP: Moldavsko-Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku ze dne 16. 11. 2023.

8. Co se týče důvodu udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné informace o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro něž by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, proto z tohoto důvodu azyl nebyl udělen.
9. K důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný nedovodil, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodu v tomto ustanovení uvedených, tj. pro jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Stran účasti na volebních mítincích dovodil, že tato aktivita žalobce je datována k letům 2003 – 2005, tvrzené fyzické napadení při volební kampani I. D. k roku 2013. O uvedeném se přitom žalobce zmínil až při seznámení s podklady rozhodnutí, nikoli v průběhu řízení, když byl na motivy své žádosti dotazován správním orgánem. Žalovaný neshledal při žalobcově návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování, a proto neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
10. V souvislosti § 13 zákona o azylu žalovaný rozhodl tak, že azyl se dle tohoto ustanovení neuděluje, neboť žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, když v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce měl v České republice rodinné příslušníky.
11. Žalovaný také hodnotil, zda jsou u žalobce důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, samostatnou a praceschopnou osobou. V ČR si byl schopen zajistit zaměstnání a žalobci nehrozí žádný postih v případě návratu do vlasti. Žalobce se udělení humanitárního azylu v průběhu řízení nedomáhal. Žalovaný v posuzovaném případě neshledal žádný relevantní důvod pro udělení národního humanitárního azylu žalobci.
12. Žalovaný posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že jsou zde vážné obavy, že v případě návratu do Moldavska hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalobce neuvedl v průběhu správního řízení a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou trestu smrti nebo poprav, když dle informace OAMP ze dne 8. 10. 2024 „Moldavsko se řadí k zemím, jejichž zákony neumožňují uložit trest smrti za žádný trestný čin.“ Dále se žalovaný zabýval tím, zda v případě návratu může být žalobce být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání. Přihlédl k žalobcovu tvrzení, že v minulosti pracoval na ministerstvu vnitra v rotě eskort; pokud jsou tato tvrzení pravdivá, je s podivem, že se stran výhrůzek více nezaobíral pouze na základě své domněnky, že tchán má u policie kontakty. Připomněl, že žalobce se o vlastní vůli neobrátil na státní

orgány v Moldavsku a dále připomněl skutečnosti vyplývající ze zprávy o Moldavsku a uzavřel, že nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Neshledal také nemožnost vnitřního přesídlení žalobce.

13. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu. Žalovaný konstatoval, že toto nehrozí, v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt. Vycestování žalobce do země původu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
14. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Proto žalovaný doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu neudělil.

Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 10. 3. 2025.
16. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud se zabýval jednotlivými námitkami žalobce proti napadenému rozhodnutí.
17. Žalobce za hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu považoval obavu z pomsty ze strany příbuzných a měl za to, že mu v případě navrácení do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, tj. po návratu do země původu by mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání a v nejhorším případě i zabití. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Již v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005–54, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ Také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č.j. 6 Azs 271/2022-32, který uvedl: „Hrozby vyplývající z jednání ze strany soukromých osob ovšem mohou být azylově relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud k nim přistoupí též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout žadateli

adekvátní ochranu.“ Krajský soud se optikou žalobních námitek a citované judikatury ztotožnil s argumentací žalovaného. Žalobce měl v zemi původu možnosti, jak mohl výhrůžky od soukromé osoby řešit a nevyužil je, nad to od smrti manželky uplynulo již 15 let. Není také možné přehlédnout, již z průběhu řízení o zajištění žalobce policií vyplynulo, že do České republiky přijel za účelem zaměstnání a o mezinárodní ochranu požádal až po svém zadržení policií. Proto krajský soud žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.

18. Krajský soud dále cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48: *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*. Krajský soud má za to, že žalovaný se dostatečně vyjádřil k jednotlivým skutečnostem, o nichž žalobce hovořil, a to z pohledu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, dle nichž mohla být žalobci mezinárodní ochrana udělena a ztotožňuje se se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky zákona o azylu a mezinárodní ochrana se neuděluje. Námitky žalobce nepovažuje krajský soud za důvodné.
19. Není přitom pravdou, že by řízení o žalobcově žádosti bylo vedenou snahou „smést případ ze stolu“ cestou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, když je zjevné, že žalobcova žádost byla zamítnuta věcně.
20. Krajský soud má přitom za to, že se žalovaný vypořádal se všemi skutečnostmi dostatečně, přičemž podklady rozhodnutí považuje za zcela dostatečné pro účely napadeného rozhodnutí i krajský soud. Obsah vyplývající z těchto podkladů je přitom v zásadě shodný s obsahem informací o zemi původu, předloženými žalovaným, kterým soud doplnil dokazování v rámci ústního jednání.
21. Je třeba zdůraznit, že žalobcovy žalobní námitky byly velmi obecného charakteru a krajský soud tak přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí pouze optikou a v rozsahu těchto námitek, v souladu s konstantní judikaturou; lze připomenout zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Závěr a náklady řízení

22. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. března 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.